

til Rigsdagsbeslutning i en paa Grund af Omstændighederne meget mild Form begrundes, skal Udvalgets ovennævnte Flertal herved foreslaa Folkethinget at vedtage:

Det passerer, at der i Henhold til Lov af 20de December 1873 er 11,000,000 Kr. til Indtægt og 18,953,396 Kr. 93 D. til Udgift.

Udvalgets Mindretal (Nimesstad) er vel fuldkomment enigt med Flertallet i at billige den ved Aaenets Indfrielse fulgte Fremgangsmaade, men skal med Hensyn til det reiste formelle Spørgsmaal bemærke, at, da det af den udsørlige Fremstilling i Motiverne til det Lovforslag, der under 20de Decbr. 1873 udgik som Lov, utvetydigen fremgik, at Hensigten var at indfri i alt Fald Halvdelen af Aaen i Finantsaaret 1874—75, maatte den ved Loven giene Bemyndigelse til at anvende de fornødne Effekter af Reservecapitalen til dets Indfrielse i det Mindste for saa vidt anses gjældende bemeldte Finantsaar og derfor kunne gjøre Fyldest som Bevilling. Det var altsaa i sit Væsen en Tillægsbevillingslov, skjøndt den selvsølgelig ikke kunde betegnes saaledes, da den som ud for Finantsloven. Dette har formodentlig ogsaa været Grunden til, at hverken Regjeringen eller Rigsdagen søgte dette Forhold opført paa Finantsloven af 31te Marts 1874. Selv under en modsat Opfattelse synes det mig imidlertid overflødig utrykkelig at kræve en ny Sanction af den samme Bemyndigelse.

Reservecapitalens Midler (S. 100—106). I det Udvalget i Almindelighed tiltvæder Statsrevisionens Bemærkninger, skal det af disse kun fremhæve følgende:

I Skrivelse til Finantsministeriet betegnede vedkommende Statsrevisor Ombytningen af $\frac{1}{2}$ Mill. Rbl. preussiske 4 pCt. Obligationer med 1,360,000 Kr. 5 pCt. gøteborgske Kreditforeningsobligationer til 99 pCt. som en høist uheldig Foranstaltning. Et betydeligt Beløb af Reservecapitalens lettest realisable Bestanddele er derved omsat til saadanne Papirer, som, efter hvad Statsrevisionen har haft Leilighed til at erfare, maa anses som foreløbig aldeles urealisable.

Foruden de nævnte gøteborgske Kreditforeningsobligationer er der blandt Andet tilført Reservecapitalen 2,000,000 Kr. i 4 pCt. svenske Obligationer af 1872, som ikke vides at være officielt noterede andetsteds end i Kjøbenhavn og navnlig ikke antages at være det i Sverige. Naar Finantsministeren i sit Svar oplyser, at man ved disse Transaktioner nærmest har ladet sig lede af Hensynet til den høiere Renteindtægt, bemærker Statsrevisionen, at Finantserne maa formentlig overhovedet saa meget lettere kunne lade Hensynet til Opnaaelsen af en saadan træde noget tilbage, som det maa erkjendes, at der selv af den lettest realisable Del af Reservecapitalen haves en god Rente.

Med Hensyn til Opsætninger med Reservecapitalens Midler tror Udvalget at burde tilføje den almindelige Bemærkning, at deres Anvendelse til Formaal udenfor Fondens Bestemmelse neppe bør tilstedes. Tilveiebringelsen af faste Regler for Reservecapitalens Bemyndelse synes mer og mer at vise sig nødvendig.

Den St. Croix Kommune ydede Forstrækning (S. 102 og 104—106) burde uden Tvivl rigtigst have fundet Sted under Form af Tillægsbevillingslov; men da den paaanteede Praxis nu er ophørt (jvf. Lov af 16de Juni 1876), skal Udvalget ikke dvæle nærmere ved dette Spørgsmaal.

II. 4. Frederiks Kirkeplads og den derpaa værende Ruin (S. 107—112). Med Hensyn til den af Finantsminister Krieger truffne og af senere Ministre fuldbårde Disposition over Frederiks Kirkeplads og den derpaa staaende Ruin kan Udvalgets Flertal*) ikke erkjende, at Administrationen har haft Hjemmel til at afslutte en Retshandel af det foreliggende Indhold. Aldeles affet fra den ved Afhændelsen i Enkeltstederne benyttede Fremgangsmaade (hvorefter nedenfor), maa selve Afhændelsens Art misbilliges som en Overskridelse af Administrationens Competence. Hvad enten man vil søge Besværet til overhovedet at disponere over den nævnte Eiendom i „den almindelige statsrettlige Opfattelse af Regjeringens Stilling“, eller man vil bygge den paa den i Finantsloven 1874—75 § 10. II. 4 giene Bemyndigelse, er det klart nok, at Ministerens Competence ikke gif videre end til at gjøre den paagjældende Eiendom i Venge. Hvor en Minister maa anses for besjætt til at realisere Staten tilhørende Værdiggenstande, enten fordi de ikke længere ere brugelige Midler i den paagjældende Administrations Haand eller fordi de af andre Grunde ikke egne sig til at forblive i Statens Eiendom, vil Ingen dog paastaa, at Ministeren er berettiget til frit at raade over slige Gjenstande, altsaa efter Godtbefindende tilintet-

*) Bajer og Suel kunne dog ikke i Et og Alt slutte sig til det øvrige Flertals Begrundelse af det nedenfor stillede Forslag til Beslutning.